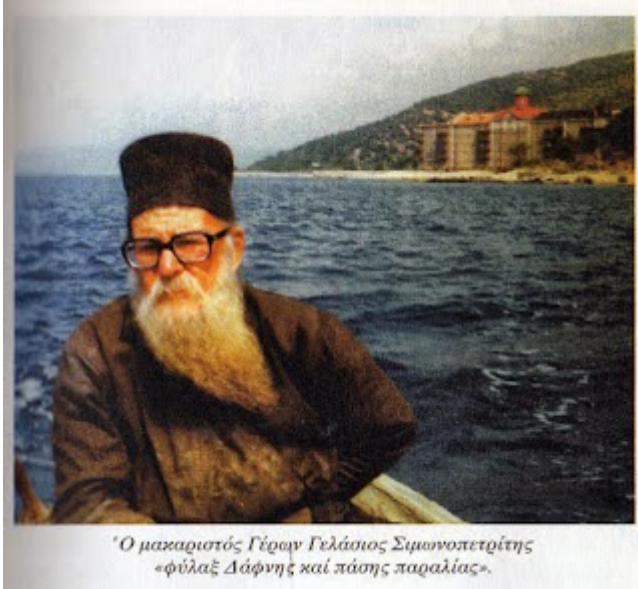

Αόρατοι ερημίτες - Γέρων Γελάσιος Σιμωνοπετρίτης

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Αόρατοι ερημίτες - Γέρων Γελάσιος

Στις Φώκιες, της Μικρασίας πρωτοείδε τον ήλιο ο γέρων Γελάσιος. Γεννήθηκε το 1902, και μέχρι τον φρικτό διωγμό του 1922 γαλουχήθηκε με τα νάματα και τις παραδόσεις της μικρασιατικής ευσέβειας. Μικρός πήγαινε στα εξωκκλήσια των νησιών που ήταν μπροστά στο λιμάνι, κι όταν γύριζε ρωτούσε τη μητέρα του:

- Μάνα, ποια είναι η γυναίκα που κρατάει το παιδί στην αγκαλιά της μέσα στην εκκλησία;
- Η κυρά Παναγιά, απαντούσε εκείνη γλυκά, με τον αφέντη τον Χριστό.

Από μικρός ο Γέροντας έβλεπε χειροπιαστή στη ζωή του την προστασία της Παναγίας και την καθοδήγηση Της. Σε ηλικία 15 χρονών κατατάσσεται εθελοντής στον συμμαχικό στρατό, φλεγόμενος από ζήλο για την μεγάλη Ελλάδα. Τότε σε ένα ναυάγιο στη Μεσόγειο σώθηκε θαυματουργικά από την Παναγία και τον Άγιο Νικόλαο, αφού πάλεψε τρία μερόνυχτα στο ανοιχτό πέλαγος.

Στη Μυτιλήνη, όπου εγκαταστάθηκε μετά τη μικρασιατική καταστροφή, είχε παρηγοριά του την Παναγία της Αγιάσου. Τα τάματα που Της είχε κάνει σαν ψαράς και ναυτικός, τα

ξεπλήρωσε αργότερα σαν μοναχός, εκδηλώνοντας έτσι την ευχαριστία και ευγνωμοσύνη του για τη βοήθειά Της.

« Το 1928, διηγείται ο ίδιος, ταξίδευα με το καΐκι μας έξω από την Τήνο. Ο καιρός ήταν καλός και το καΐκι έτρεχε με 8 μίλια.

- Βρε Αντώνη, είπα στον αδελφό μου, επιθυμώ να προσκυνήσουμε την Παναγία.

Εκείνος όμως αρνήθηκε.

- Τέτοιοι καιρό δεν θα τον ξαναβρούμε. Εμείς το πρωί θα είμαστε στον Πειραιά.

Τι να έλεγα; Ο Αντώνης ήταν μεγαλύτερος. Έκανα λοιπόν βόλτες στο κατάστρωμα, μέχρι που πλησιάσαμε 300-400, μέτρα στο λιμάνι. Τότε ξαφνικά κόπηκε ο άνεμος. Η θάλασσα έγινε λάδι γύρω από το καΐκι. Κρέμασαν τα πανιά. Τι παράξενο όμως! Η μπουνάτσα έγινε μόνο για μας. Πιο πέρα ο αέρας βούιζε. Ήταν, φαίνεται, επέμβαση της Παναγίας, για να ικανοποιήσει την επιθυμία μου.

- Άντε, να γίνει το χούι σου, είπε ο Αντώνης.

Ήταν Πάσχα. Βγήκαμε και προσκυνήσαμε. Εκεί άκουσα για πρώτη φορά το «Ο άγγελος εβόα».

Αργότερα η Παναγία κάλεσε με θαυμαστό τρόπο τον π. Γελάσιο από το καΐκι του στο περιβόλι Της.

« Μια νύχτα στον ύπνο μου, διηγείται ο γέροντας, μου φάνηκε πως ήταν πολύς λαός συγκεντρωμένος για να υποδεχθεί τη βασίλισσα. Από μακριά φάνηκαν » τα αλόγατα» που τρέχανε σέρνοντας πίσω χρυσή άμαξα. Πάνω της καθόταν η βασίλισσα με πλήθος δορυφόρων και αξιωματικών. Ξαφνικά κάποιος με άρπαξε και με ανέβασε στην άμαξα, στο πίσω μέρος. Σε λίγο φθάσαμε σε ένα κάστρο με πύργους και λαμπρό παλάτι. Εκεί η βασίλισσα κατέβηκε. Δεν πρόλαβα όμως να τη δω καθαρά. Πρόσεξα μόνο το ένα μέρος του προσώπου της, καθώς ανέβαινε τις σκάλες του παλατιού.

Ξύπνησα! Βγήκα έξω και πήγα στο καφενείο, όπου ήταν και άλλοι ναυτικοί. Βρισκόμουν στο Πασαλιμάνι με το καΐκι μου φορτωμένο. Ο νους μου όμως είχε γεμίσει από την ομορφιά της βασίλισσας. Αργότερα συνάντησα κάποιον αγιαννανίτη μοναχό. Του διηγήθηκα το όνειρό μου κι εκείνος μου εξήγησε πως με καλεί η Παναγία στο Άγιον Όρος να γίνω πιστός Της ακόλουθος.

Η καρδιά μου για λίγο διακόπηκε. Νίκησε όμως η αγάπη της Βασίλισσας. Την ίδια μέρα εγκατέλειψα κι εγώ, σαν τους Αποστόλους, πλοίο φορτωμένο, αδελφό, γονείς

,και ξεκίνησα για τον Άθωνα. Το τέρμα του ταξιδιού μου ήταν η μονή Γρηγορίου. Μπήκα στο Καθολικό να προσκυνήσω. Την ώρα εκείνη ψαλλόταν η θεία λειτουργία. Στη θεομητορική εικόνα του τέμπλου αναγνώρισα τη Βασίλισσα του ονείρου μου! Έσπευσα να την ασπασθώ, οπότε ο διακο- Θεόδωρος, που στεκόταν εκεί, μου είπε:

- Χάθηκαν, οι εικόνες της Παναγίας, παιδί μου, και ήρθες στο τέμπλο να προσκυνήσεις;

Αλλά, βέβαια, που να ήξερε τη δική μου καρδιά... ».

Πηγή:agiameteora.net